

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 281/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., prechodne bytom B., zastúpeného Mgr. S. D., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cb 1729/94 a postupom súdneho exekútora JUDr. P. K., B., v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 1122/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2007 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cb 1729/94 a postupom súdneho exekútora JUDr. P. K., B. (ďalej len „súdny exekútor“), v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 1122/98.

Zo sťažnosti vyplýva, že *„Konanie 20 Cb 1729/94, začalo podaním návrhu sťažovateľa na Okresný súd v Banskej Bystrici dňa 10. novembra 1994. Žalobca sa v konaní voči žalovanému (...) domáhal vydania vecí a náhrady škody.*

Dňa 10. 7. 1997 účastníci konania uzavreli zmier schválený Okresným súdom v Banskej Bystrici pod č. k. 20 Cb 1729/94-40“.

Keďže žalovaný svoju povinnosť dobrovoľne nespĺnil, sťažovateľ ako oprávnený podal 16. decembra 1997 súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor poverený 8. januára 1999 na vykonanie exekúcie vydal 20. decembra 1999 upovedomenie o začatí exekučného konania odobratím vecí. Povinný podal proti exekúcii námietky, ktoré okresný súd 8. januára 2001 zamietol.

Súdny exekútor 14. januára 2003 vyzval sťažovateľa na poskytnutie súčinnosti – oznámenie termínu prevzatia odobratých vecí. Na výzvu súdneho exekútora sťažovateľ odpovedal podaním zo 6. februára 2003, ktorým mu oznámil, že z jeho strany *„pominuli dôvody na prevzatie odobratých vecí z dôvodu ukončenia podnikateľskej činnosti, odovzdaním živnostenského listu“* a vzhľadom na to nemá pre veci, ktoré by mal prevziať, využitie. Preto sťažovateľ oznámil súdnemu exekútorovi, že žiada od povinného *„finančnú náhradu zodpovedajúcu výške hodnoty vecí“*.

Podľa sťažovateľa bol súdny exekútor v jeho exekučnej veci nečinný, preto podaním z 31. januára 2004 navrhol okresnému súdu *„zmenu exekučného titulu vyplývajúceho z konania 20 Cb 1729/94, ktorý sa vykonával pod sp. zn. 1 Er 27/99, respektíve EX-1122/98*

(...) z odobratím vecí na zaplatenie finančnej náhrady v hodnote odobratých vecí t. j. 34.400,- Sk“, keďže „pôvodný exekučný titul odobratím vecí sa stal neúčinným“.

Pretože okresný súd o sťažovateľovom návrhu ďalej nekonal, sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú podpredseda okresného súdu a neskôr tiež predsedníčka okresného súdu uznali za dôvodnú, pretože návrh „bol omylom zapísaný a viedol sa duplicitne, bol pripojený k spisu 1 Er 27/99“. Podľa informácie okresného súdu bol sťažovateľov „Návrh na zmenu exekučného titulu v konaní 20 Cb 1729/1994“ z 31. januára 2004 zapísaný pod sp. zn. 8 C 24/2004. Z registra okresného súdu vyplýva, že toto konanie bolo skončené s tým, že išlo o chybný zápis a vec sa ďalej „vybavuje“ pod sp. zn. 1 Er 27/99.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy a právo na prejednanie vecí v primeranej lehote upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru postupom Okresného súdu Banská Bystrica vo veci 20 Cb 1729/1994 a postupom exekútorského úradu P. K., B. bolo porušené.

Okresnému súdu Banská Bystrica a exekútorskému úradu súdneho exekútora JUDr. P. K., so sídlom B. sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

Priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 45.000,- Sk, ktoré mu je povinný zaplatiť Okresný súd Banská Bystrica a finančné zadosťučinenie v sume 35.000,- Sk, ktoré mu je povinný zaplatiť súdny exekútor JUDr. P. K., so sídlom B. obaja do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.

Okresný súd v Banskej Bystrici a súdny exekútor JUDr. P. K., so sídlom B. sú povinní nahradiť sťažovateľovi trov právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Viazanosť návrhom platí zvlášť pre návrh na rozhodnutie vo veci samej (petit sťažnosti), čo znamená, že ústavný súd rozhoduje o porušení práv a slobôd v rozsahu, ako ho vymedzí sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie ústavného súdu.

1. Sťažnosť smeruje v prvom rade proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cb 1729/94.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Z doložky právoplatnosti vyplýva, že označené konanie bolo právoplatne skončené 24. septembra 1997, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu č. k. 20 Cb 1729/94-40 z 10. júla 1997 o schválení zmiery. Sťažovateľ podal sťažnosť adresovanú ústavnému súde 16. októbra 2007, t. j. po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty dvoch mesiacov pre tento typ konania.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

2. Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv aj postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 1122/98.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že súdny exekútor vykonal exekúciu odobratím vecí od povinného a vyzval sťažovateľa na poskytnutie súčinnosti – oznámenie termínu prevzatia odobratých vecí. Sťažovateľ odobraté veci neprevzal z už uvedených dôvodov a navrhol súdnemu exekútorovi, aby „voči povinnému použil niektorý zo spôsobov určených na vymáhanie peňažných pohľadávok“ (ktorú si vyčíslil v sume 34 400 Sk).

Sťažovateľ návrhom z 31. januára 2004 žiadal okresný súd o „zmenu exekučného titulu v konaní 20 Cb 1729/1994“ a súčasne súdnemu exekútorovi oznámil, aby do rozhodnutia okresného súdu vo veci nevykonával žiadne úkony.

Z uvedeného vyplýva, že sám sťažovateľ neposkytnutím súčinnosti (odmietnutím prevzatia exekútorom odobratých vecí) spôsobil, že exekúcia nemohla byť dosiaľ právoplatne skončená.

Ústavný súd však predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ nevyužil proti postupu súdneho exekútora právny prostriedok nápravy označených práv, ktorý mal k dispozícii podľa § 44 ods. 7 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v znení platnom v relevantnom čase, t. j. nepožiadal o zmenu exekútora a ani nepodal sťažnosť na jeho postup v zmysle § 218a Exekučného poriadku Slovenskej komore exekútorov (obdobne IV. ÚS 224/05).

Ústavný súd zastáva názor, že postupy podľa označených ustanovení Exekučného poriadku možno považovať za prostriedok nápravy, ktorý zákon účinne poskytoval sťažovateľovi a využitím ktorých mohol dosiahnuť zabezpečenie ochrany pred tvrdenou nečinnosťou súdneho exekútora, ale zároveň aj ochrany jeho práv, porušenie ktorých namieta v konaní o sťažnosti vedenom ústavným súdom.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa na základe týchto zistení dospel k záveru, že v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti nie je prípustná, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2007